

ЛИЙ ЧАЙЛД

АНДРЮ ЧАЙЛД

**ПО-ДОБРЕ
МЪРТВИ**

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН

СОФИЯ

1

Непознатият зае позиция под уличната лампа точно в единайсет часа вечерта. Уговорката беше такава.

Бяха му обещали, че лесно ще открие мястото, и не го бяха излъгали. Това бе единствената лампа наоколо, която работеше. Тя се издигаше в далечния край на парцела, на около два метра от металната ограда, която разделяше Съединените щати от Мексико.

Непознатият бе сам. И невъоръжен.

Уговорката беше такава.

Колата се появи в 11:02. Тя се движеше точно по средата на продълговатото пространство, оформено от строените в две редици гаражи. Те също бяха изработени от метал. Покривите им бяха изкривени от слънцето. Стените им бяха ожулени от пясъка. Пет гаража отдясно. Четири отляво. Плюс ръждивите останки на още един, разпръснати на три метра встрани, сякаш нещо в него бе експлодирало преди години.

Колата се движеше с включени дълги светлини, което затрудняваше определянето на производителя и модела. И скриваше пътниците вътре. Шофьорът спря на четири-пет метра от непознатия, като натисна рязко спирачките. Автомобилът се заклати върху износени-

те си амортисьори и вдигна нисък облак от прахоляк и песъчинки. Предните врати се отвориха. И двете. Появиха се двама мъже.

Уговорката не беше такава.

А после се отвориха и двете задни врати. Появиха се още двама мъже.

Уговорката определено не беше такава.

Четиримата спряха за миг и огледаха непознатия. Бяха предупредени да очакват едър тип и този наистина бе такъв. На ръст бе метър и деветдесет и три. Тежеше сто и десет килограма. Имаше гръден кош като двукрилен гардероб и длани като кофи на багер. Външният му вид бе доста занемарен, мърляв дори. Косата му бе невчесана. Не се беше бръснал от няколко дни. Дрехите му изглеждаха евтини и май не бяха неговият номер. Единственото изключение бяха обувките му. Непознатият приличаше на нещо средно между клошар и неандерталец. Едва ли щеше да липсва на някого.

Шофьорът пристъпи напред. Той бе поне пет-шест сантиметра по-нисък от непознатия и двайсетина килограма по-лек. Облеклото му се състоеше от черни джинси, черна тениска без ръкави и боти, които приличаха на армейски. Главата му бе бръсната, но лицето му бе скрито зад буйна брада. Останалите последваха примера му и се наредиха до него.

– Парите? – попита шофьорът.

Непознатият потупа задния джоб на джинсите си.

– Добре. – Шофьорът кимна към колата. – Задната седалка. Качвай се.

– Защо?

– За да те заведа при Майкъл.

– Уговорката не беше такава.

– Разбира се, че беше.

Непознатият поклати глава.

– Уговорката беше да ми кажете къде е Майкъл.

– Да ти кажем, да ти покажем. Каква е разликата?

Непознатият замълча.

– Качвай се. Какво чакаш? Дай ми парите и се качвай в колата.

– Сключа ли сделка, винаги се придържам към нея. Ако искате парите, трябва да ми кажете къде е Майкъл.

Шофьорът сви рамене.

– Сделката се промени. Или я приемаш, или се отказваш от нея.

– Отказвам се.

– Стига приказки! – Шофьорът посегна зад гърба си и измъкна пистолет, мушнат в колана. – Омръзна ми от твоите глупости! Качвай се в колата!

– Никога не сте имали намерение да ме заведете при Майкъл.

– Така ли бе, Шерлок?

– Планът ви е бил да ме заведете при някой друг. Някой, който да ме разпита.

– Стига приказки! Качвай се в колата!

– Което означава, че не можете да ме застреляте.

– Което означава, че не мога да те застрелям. Но мога да те прострелям.

– Дали? – попита непознатият.

Страничен наблюдател би заявил, че непознатият не е помръднал от мястото си, но въпреки това той някак си стопа за частица от секундата разстоянието до шофьора и сграбчи китката му. След това я вдигна нагоре като щастлив рибар, който току-що е извадил едро парче от морето. Непознатият издърпа ръката на шофьора високо над главата му. Толкова високо, че мъжът трябваше да се надигне на върховете на пръстите си. След което непознатият заби юмрук в слепоочие-

то му. Силно. Това бе удар, който би свалил всеки мъж на земята. Удар, който би оставил всеки мъж на земята за доста продължителен период от време. Шофьорът обаче не падна. Нямаше как да падне. Защото непознатият бе вдигнал ръката му и той висеше във въздуха. Стъпалата му се плъзнаха назад. Пистолетът падна от дланта му. Рамото му се извади. Сухожилията му се опънаха. Ребрата му изпукаха. Резултатът бе гротескна поредица от травми. И всяка от тях омаломощаваше или изваждаше от строя определена част от тялото му. Шофьорът обаче така и не разбра какво се случва. Защото цялата горна половина на тялото му запулсира от агония. Вълни от болка го пронизаха от главата до петите, като всички те тръгваха от едно и също място. Място под сгъвката на лакътя, където се срещаха безброй нерви и лимфни възли. Място, където непознатият бе забил масивните кокалчета на ръката си.

Непознатият вдигна пистолета и отнесе шофьора до колата, след което го просна върху капака. Остави го да лежи и да охка върху потъмнялата от слънцето боя, след което се обърна към останалите трима и заяви:

– Можете да си тръгнете. Още сега. Докато имате тази възможност.

Мъжът, застанал в средата, пристъпи напред. На ръст той бе колкото шофьора. Може би малко по-широкоплещест. Косата му бе подстригана съвсем късо. Брада нямаше. На врата си бе увесил три дебели сребърни ланеца. Лицето му бе разтегнато в противна, зловна усмивка.

– Извади късмет. Но това се случва само веднъж. Няма да се повтори. А сега се качвай в колата, преди да си пострадал.

– Наистина ли? Пак ли? – попита непознатият.

Той обаче не помръдна от мястото си. Забеляза, че тримата се споглеждат крадешком. Непознатият предположи, че ако противниците му са достатъчно умни,

ще изберат тактическото отстъпление. Или, ако са достатъчно опитни бойци, ще нападнат едновременно. За целта обаче един от тях трябваше да заобиколи, за да мине в гръб на противника. Като се престори, че иска да провери състоянието на ранения шофьор. Или като се престори, че се отказва и иска да се качи в колата. Или дори да побегне. Тогава останалите двама щяха да отклонят вниманието на врага. И когато техният приятел заемеше позиция, щяха да атакуват едновременно. Координирано нападение от три посоки. Един от тях непременно щеше да пострада. Може би двама. Но третият щеше да получи шанс. Възможност. И да се възползва от нея, стига да е достатъчно опитен.

Тримата не бяха умни. И определено не бяха опитни. Те не отстъпиха. Никой не се опита да мине в гръб на непознатия. Вместо това мъжът в средата пристъпи напред. Сам. И зае поза от някакво бойно изкуство. Нададе пронизителен вик. Престори се, че замахва към лицето на непознатия. А после се опита да стовари другия си юмрук в слънчевия му сплит. Непознатият отклони удара с опакото на лявата си длан и удари бицепса на своя противник с дясната, като леко издаде напред кокалчето на средния си пръст. Нападателят му изпищя от болка и отскочи назад, тъй като ударът бе попаднал точно в аксиларния му нерв и бе извадил ръката му временно от строя.

– Трябваше да си тръгнеш – каза непознатият. – Преди да пострадаш.

Онзи обаче се хвърли напред. Този път дори не имитира финт. Опита се да нанесе директно кроше със здравата си ръка. Непознатият се наклони назад. Ударът на нападателя профуча във въздуха. Непознатият го изгледа, след което заби юмрук с издадено кокалче в трицепса на нападателя. Така и другата ръка на мъжа излезе от строя.

– Върви си – каза непознатият. – Докато още можеш.

Глукакът отново се хвърли напред. Вдигна десния си крак. Първо бедрото, а после стъпалото, при което завъртя коляното. Това щеше да придаде на крака му максимално ускорение. Мъжът се прицели в слабините на непознатия. Но кракът му така и не стигна до тях. Дори не ги доближи. Защото непознатият контрира ритника със свой. А неговият се оказа бърз и коварен. Нисък и прав. Директно в пищяла. И то тъкмо когато пищялът бе достигнал максимална скорост. Кост срещу бомбе. Бомбето на ботите на непознатия. А ботите бяха единствената част от облеклото му, която не изглеждаше евтина, мръсна, износена... Тези обувки непознатият бе купил в Лондон преди години. Предната им част бе изработена от няколко слоя кожа и лепило. Която бе закоравяла с годините. И допълнително се бе втвърдила под въздействието на дъждове, ветрове, студове. Затова сега бе здрава като стомана.

Глезенът на мъжа изпука. Той изкрещя и се дръпна рязко назад. Изгуби равновесие, което нямаше как да възстанови без помощта на ръцете си. Кракът му докосна земята. Двата края на счупената кост се допряха един в друг. Застъргаха един в друг. По тялото му премина огнена вълна, която сякаш изгори всяко негово нервно окончание. Нервната му система не бе в състояние да понесе подобно натоварване. Мъжът остана на крака още половин секунда, след което изгуби съзнание. Той се строполи по гръб, досущ като отсечено дърво. И повече не помръдна.

Останалите двама се обърнаха и тръгнаха към колата. Подминаха предните врати. Подминаха задните врати. Заобиколиха отзад. Отвориха багажника. Единият изчезна от погледа на непознатия. Това бе по-ниският от двамата. След секунди той се появи отново. Във всяка от ръцете си държеше по нещо, което прили-

чаше на бейзболна бухалка, само че по-дълго. А също и по-дебело и по-ъгловато в единия край. Дръжки на кирки. Много ефективно оръжие в подходящи ръце. Мъжът подаде една от дръжките на своя по-висок спътник, след което двамата тръгнаха към непознатия и спряха на метър и половина от него.

– Ами ако ти счупим краката? – попита по-високият и облиза устни. – Пак ще можеш да отговаряш на въпроси. Но няма да проходиш отново. Не и без бастун. Затова престани да се правиш на интересен. Качвай се в колата и да тръгваме.

Непознатият реши, че няма смисъл да ги предупреждава за пореден път. Той им бе дал възможност за избор от самото начало. Те сами бяха избрали съдбата си.

По-ниският тип направи опит да замахне, но се спря. Тогава по-високият пое нещата в свои ръце. Той замахна наистина. С всички сили, влагайки цялата си тежест в този удар. Кое то говореше за лоша техника. А това бе сериозна грешка с подобно оръжие. Непознатият трябваше само да отстъпи крачка назад. Тежкото дърво изсвистя във въздуха между двамата и описа полукръг. Инерцията му бе прекалено голяма и високият не успя да го спре. Нещо повече, двете му ръце стискаха здраво дръжката. Кое то остави главата му незащитена. Тялото също. Както и коленете. Цял куп потенциални мишени, всичките леснодостъпни, всичките напълно беззащитни. При други обстоятелства непознатият би подбрал предпочитаната мишена. В този случай обаче той не разполагаше с достатъчно време за това. Високият тип извади късмет. Неговият приятел го спаси. Той замахна към корема на непознатия, използвайки дръжката като копие. Не попадна в целта, но привлече вниманието му. Ниският замахна втори път с надеждата да отблъсне противника си назад. А после се втурна напред. Това бе ключовият момент в

неговия план. Или щеше да бъде, ако не се бе забавил толкова. Ако не го бе издала позицията на краката му. Затова, когато ниският замахна, непознатият знаеше какво да очаква. Той направи крачка встрани и сграбчи дръжката по средата. След което дръпна. Силно. Тялото на ниския се провлочи цял метър, преди той да осъзнае какво се случва и да пусне дръжката. Но вече бе прекалено късно. Съдбата му бе предрешена. Непознатият замахна с дръжката на кирката и я стовари право върху главата на противника си, който подбели очи. Коленете му се подгънаха, силите го напуснаха и той се свлече в безсъзнание в краката на непознатия. Нямаше да се свести скоро. Това бе сигурно.

Високият сведе поглед надолу. Видя в какво състояние се намира приятелят му. И замахна с дръжката в обратната посока. Към главата на непознатия. Замахна по-силно от преди. Търсеше отмъщение. Надяваше се да уцели. Но пропусна. Отново. И отново стана уязвим. Но този път нещо друго го спаси. Фактът, че бе последният оцелял от четиримата. Единственият наличен източник на информация. Сега той притежаваше стратегическа стойност. И това му даде възможност да замахне отново. Той се възползва от нея и непознатият парира удара му. Мъжът обаче продължи да атакува, замахвайки ту с лявата, ту с дясната ръка като обезумял дървосекач. Успя да нанесе десетина мощни удара, след което силите му свършиха.

– Писна ми! – възкликна той и пусна дръжката. Посегна зад гърба си. И извади пистолет. – Отказвам се да ти задавам въпроси. Отказвам се да те водя жив.

Мъжът отстъпи две крачки назад. А трябваше да отстъпи поне три. Не бе взел предвид дължината на ръцете на непознатия.

– Не бързай толкова! – Непознатият замахна със своята дръжка и пистолетът излетя във въздуха. След което той пристъпи напред и сграбчи за врата мъжа от

колата. – Може пък да се повозим. Може да ти задам няколко въпроса. А ти...

– Спри! – прозвуча женски глас.

Уверен. Заповеден. Долетял от сенките зад дясната редица от гаражи. На сцената се появи нов играч. Непознатият бе пристигнал около осем вечерта, или три часа преди уреченото време, и бе претърсил всеки сантиметър от околността. Той бе напълно убеден, че никой не се бе скрил зад гаражите. Поне тогава.

– Пусни го!

От мрака изникна силует. Женски. Тя бе висока около метър и седемдесет и осем. Слаба и стройна. Леко накуцваше. Ръцете ѝ бяха протегнати пред тялото, в дланите ѝ се открояваха ъгловатите очертания на матовочерен пистолет.

– Мини крачка встрани!

Непознатият не помръдна. И не пусна дръжката от кирка.

Жената се поколеба. Между нея и непознатия стоеше последният оцелял от мъжете в колата. Позицията ѝ за стрелба не бе добра. Но все пак мъжът, дошъл с колата, бе с петнайсетина сантиметра по-нисък от непознатия. И стоеше леко встрани. Това означаваше, че жената все пак вижда част от мишената. Част от гърдите на непознатия. Нещо като правоъгълник с размери двайсет и пет на петнайсет сантиметра. Това е достатъчно, прецени тя. Непознатият бе застанал там, където трябваше. Тя пое дъх. Издиша бавно. И натисна спусъка.

Непознатият политна назад. После се приземи с широко разперени ръце, вдигнато коляно и глава, обърната към граничната ограда. И не помръдна. Ризата му бе разкъсана. Гърдите му бяха почервенели от кръв. Но това не бе артериална кръв, която шурти силно.

Нямаше следа от пулс.

Нямаше следа от живот.